

מי שהוציא וזהו פרק רביעי עירובין

ואהיבא קאי אינו מכיר. ולא צעי למימר דקאי אמי שצא דרך
 וחשכה לו^א ודברי הכל דמוכחא מתני' דצמאי דפליגי ר"מ
 ורבי יהודה איירי: **דף א** אמרו דערב בפת אלא דהקפ מאן קתני
 דה דברי הכל. וא"ת ולר' יהודה מאי להקל איכא כיון שאפילו צית
 יכול לומר שציתמי במקום פלוני^ג וי"ל
 דהאי להקל איכא ליתא אילן או
 גדר ומקום מסויים במקום שרובה
 לקנות שציתה^ד:

ויצא עשיר חוץ לתחום. קשה לר"י
 דממקרי ליה עשיר^ה דמשמע
 שרובה לחזור וללון צביתו ואיך יכול
 לחזור והלא אין לו אלא אלפים
 מעורבו לזד עירו ואפילו אם ציתו
 הוא להשאון כצניטתו לזד עירו לא
 יהיה לו צתוך ציתו אלא ד' אמות
 ואטו שפוטני עסקינן שילון צביתו
 ולא יהיה לו אלא ד"א ונראה לר"י
 דלא חוץ לתחום היינו חוץ לעצורה
 של עיר כה"ג איכא צבילד מערבין
 (לקמן דף טו.) ועוד אומר ר"י דהאי
 דקאמר וי"א עשיר חוץ לתחום לא
 שרובה לקנות שציתה חוץ לתחום אלא
 שרובה לחזור ולקנות שציתה צתוך
 התחום ונקט הכי^ו משום דבי מאיר
 דקתני לא י"א עשיר חוץ לתחום
 וקמ"ל אע"פ דלא חוץ לתחום דמי
 השתא לנצח צדקן ואפ"ה אין יכול
 לערב צבילדו דכיון דכל עיקר יציאה
 זו לא היה אלא כדי לערב^ז ואגב דנקט
 רבי מאיר נקט נמי רבי יהודה:
 האי

להקל עליו א"ר יהודה מעשה באנשי בית ממל ובאנשי בית גוריון בארומא
 שהיו מחלקין גרוגרות וצימוקין לעניים בשני בצורת ובאין עניי כפר שיחין
 ועניי כפר חנניה ומחשיכין על התחום למחרת משכימין ובאין אמר רב אשי
 מתניתין נמי דיקא דקתני^ח מי שיצא לילך לעיר שמערבין לה והחזירו חברו
 הוא מותר לילך וכל בני העיר אסורין דברי רבי יהודה והיונן בה^ט מאי שנא
 איהו ומאי שנא אינהו ואמר רב הונא הכא במאי עסקינן כגון שיש לו שני
 בתים ושני תחומי שבת ביניהן איהו כיון דנפקא ליה לאורחא הוה ליה עני והנך
 עשירים נינהו אלמא כל במקום פלוני עני אין עשיר לא ש"מ^י מתני ליה^י רב
 חייה בר אשי לחייה בר רב קמיה דרב אחד עני ואחד עשיר א"ל רב סיים בה
 נמי הלכה כר' יהודה רבה בר רב חנן הוה רגיל דאתי מארטיבנא לפומבדיתא
 אמר

דעיקר עירוב במקומי הוא: ולא אמרו. דמשמע עיקר עירוב אינו צפת אלא להקל על העשיר
 מסקנא דמילתיה דר"י היא דהא רבי מאיר נמי מודה צה דעיקר עירוב צבילד במקומי:
 ה"א דהא רבי יהודה נמי לא שרי לעשיר אלא במקום פלוני לא: ה"ג ולא י"א עשיר חוץ לתחום
 ויאמר **שציתמי במקומי**. והאי חוץ לתחום לאו דווקא אלא צבוק התחום ואי דווקא חוץ לתחום צתוך ד' אמות קאמר שצו שציתמו: **שלא אמרו**
לערב צבילד אפילו כי האי גוונא דאמר במקומי אלא למי שצא דרך כו' אלמא לר"מ אפילו במקומי עני אין עשיר לא: **וי"א עשיר חוץ**
לתחום. אם ירצה: **ויאמר שציתמי במקומי**. אלמא לר' יהודה לא שרי לעשיר אלא במקומי כרב נחמן: א"ר יהודה מעשה באנשי בית ממל
 ובאנשי בית גוריון בארומא. מקום: גרוגרות. תאניס יבשים: צימוקין. ענבים יבשים שנתייבשו ונלטמו: **עניי כפר שיחין**. סמוכין להן
 לארומא צתוך ד' אלפים: **ומחשיכין על הסהום** כו'. אלמא עיקר עירוב צבילד במקומי ואלע"ג דעניי היו והאילו וציתמו איתנהו כעשירים דמו דא"ל
 להם בלא מוזן צ' סעודות ואע"פ^כ היו מערבין צבילדן ומחשיכין דהיינו במקומי כרב נחמן ט' אלמא עיקר עירוב צבילדן ומחשיכין על התחום
 ואלע"ג דלגבי עירוב עשירים הן דהא מציתמי יואלף על כך ויש להן פת אפ"ה שרי כי לית ליה שליח לערב ז' צבילדו: **מתני' נמי דיקא**. כרב נחמן
 דלר' יהודה במקום פלוני עשיר לא וכו' פליג אדר"מ במקומי הוא דפליג: **מי שאלא**. כל דהו והחזיק צדקן לעיר שמערבין שסמוכה לעירו
 לטוף ד' אלפים ויכול אדם לילך מו' ע"י עירוב: **והחזירו חברו**. דל"ל עת חמה הוא עת אינה הוא דללקמן (ג). **הוא מותר לילך**. למחר לאותה
 עיר אחרת וכל בני עירו אסורין: **שיש לו צ' פאים**. אחד צוה ואחד צוה והיה רוצה לילך לציתו שצביר אחרת מע"ש ולשצות שם בשצת ולא
 י"א מציתו אדעתא דקניית שציתה צבוק התחום ולחזור אלא אדעתא למיזל עד התם והחזירו חבירו: **איהו כיון דנפק לאורחא**. משום הליכה
 ממש ולא משום לערב צבילדו הוה ליה עני ויכול לומר שציתמי צבוק התחום ויסיים מקום היכיר לו שם. ופלוגתא דאמוראי היא לקמן (ס) איכא
 למ"ד דאפילו לא אמר נמי (י) כיון דאנן סהדי דהתם צעי למיזל כמאן דאמר דמי וע"כ צבילד אמר מידי עסקינן דהא דלא קתני ואמר שציתמי
 במקום פלוני ועוד מדפליג ר"מ עלה ואמר הרי זה חמר גמל ש"מ צבילד אמר שציתמי במקום פלוני עסקינן דהא ר"מ מודה צעני. וא"ת ר"מ
 עשיר חשיב ליה להאי דמשום דהחזיק צדקן פורתא לא משוי ליה עני א"כ דעשיר חשיב ליה ר"מ חמר גמל אמאי הא צביתו לא רצה לקנות
 דהא אמר שציתמי צבוק התחום ושם לא יכול דהא לאו עני הוא ולא יזו ממקומו מיציעי ליה אלא צבילד אמר עסקינן ור"מ נמי עני משוי
 ליה ומשום דלא אמר כלום מספקא ליה אי דעתו לקנות שציתה צבוק התחום או שמא חזר צו לגמרי מליכך למחר לאותה העיר ודעתו לקנות
 שציתה צביתו הלכך חמר גמל הוא: **הנך עשירים נינהו**. ואפילו אמרו שציתמו במקום פלוני אסור דאי לא אמרו פשיטא. אלמא כל במקום
 פלוני לר' יהודה עני אין עשיר לא ולהכי נקט יש לו צ' ציתמי דאי לא הוה ליה ציתא התם לא הוה אמרינן כי לא אמר כמאן דאמר דמי
 דלמלא קא דר ציה: הלכה כרבי יהודה. וכרב נחמן במקומי: הוה אפי' מארטיבנא. רגיל דאתי בכל שצת מארטיבנא לפומבדיתא
 והיה

עני הוא דאקילו רבנן גביה. הצא צדקן ואין עמו פת הוא דאקילו
 רבנן גביה לומר שציתמי במקומי כשאינו מכיר אילן או גדר או למכיר
 לומר שציתמי במקום פלוני: **אבל עשיר**. כגון יושב צביתו לא זו ולא
 זו: עיקר עירוב צבילד. שציתמי תחמי אפילו לעשיר אם י"א והחשיך
 וזהו עיקר מלות עירוב כדמני לא

אמרו לערב צפת כו' אלמא עיקר
 תקנת עירוב לר' יהודה צבילד היא:
 וזהו שאמרו **חמשים**. דמשמע דעיקר
 תקנתא לאו הכי הוא אלא קולא
 צעלמא הוא שאמרו אלא העני לערב
 צבילדו: **מאן קאמר ליה ר"מ**. דאמר
 עיקר עירוב צפת: **ואפ"ה קאי אפ"ה**
מכיר או שאינו צקי צבילד. ואמר
 שציתמי תחמי עלה קאמר ר"מ וזהו
 שאמרו כלומר דאפילו להאי דאמר
 במקומי קולא הוא דאקילו רבנן גביה
 אבל לא זהו עיקר תקנת עירוב: ולא
 אמרו **לערב צפת**. דמשמע דעיקר
 עירוב כי איתקן צבילד דאיתקן ולא
 אמרו צפת אלא להקל על העשיר:
מחוקה במקום פלוני. דאין כאן לא
 עירוב צפת ולא עירוב צבילד אלא
 אמירה צעלמא עלה קאמר ר"מ עני
 אין עשיר לא: **אבל במקומי דברי**
הכל אחד עני ואחד עשיר. דעיקר
 עירוב צבילד: ה"ג וזהו שאמרו.
 דמשמע דאין זה עיקר עירוב אלא
 קולא הוא דאמר לעני על כרחך ר"מ
 קאמר לה. ואלע"ג דמוקמינן לה צמי
 שצא צדקן וחשכה לו והיה מכיר
 אילן או גדר ואמר שציתמי צעיקרו
 והאי אפילו לר' יהודה לא זהו עיקר
 מלות אפ"ה לא מלינן לאוקומא כר'
 יהודה משום דקתני צה עני ואילו ר'
 יהודה אהד עני ואחד עשיר קאמר:
אמי שצא צדקן וחשכה לו. והיה
 מכיר אילן ואמר שציתמי צעיקרו
 דקתני קנה שם שציתמו ועלה קאמר
 זה הוא שאמרו העני מערב צבילדו
 דהא קולא לעני הוא דאקול לא שיהא
 זה עיקר עירוב אלא צבילד שציתמי
 במקומי ור' יהודה אמר אפילו לעשיר
 שהיה יושב צביתו ואמר שציתמי
 צבוק אלפים הקילו נמי ופק על גב

דעיקר עירוב במקומי הוא: ולא אמרו. דמשמע עיקר עירוב אינו צפת אלא להקל על העשיר
 מסקנא דמילתיה דר"י היא דהא רבי מאיר נמי מודה צה דעיקר עירוב צבילד במקומי:
 ה"א דהא רבי יהודה נמי לא שרי לעשיר אלא במקום פלוני לא: ה"ג ולא י"א עשיר חוץ לתחום
 ויאמר **שציתמי במקומי**. והאי חוץ לתחום לאו דווקא אלא צבוק התחום ואי דווקא חוץ לתחום צתוך ד' אמות קאמר שצו שציתמו: **שלא אמרו**
לערב צבילד אפילו כי האי גוונא דאמר במקומי אלא למי שצא דרך כו' אלמא לר"מ אפילו במקומי עני אין עשיר לא: **וי"א עשיר חוץ**
לתחום. אם ירצה: **ויאמר שציתמי במקומי**. אלמא לר' יהודה לא שרי לעשיר אלא במקומי כרב נחמן: א"ר יהודה מעשה באנשי בית ממל
 ובאנשי בית גוריון בארומא. מקום: גרוגרות. תאניס יבשים: צימוקין. ענבים יבשים שנתייבשו ונלטמו: **עניי כפר שיחין**. סמוכין להן
 לארומא צתוך ד' אלפים: **ומחשיכין על הסהום** כו'. אלמא עיקר עירוב צבילד במקומי ואלע"ג דעניי היו והאילו וציתמו איתנהו כעשירים דמו דא"ל
 להם בלא מוזן צ' סעודות ואע"פ^כ היו מערבין צבילדן ומחשיכין דהיינו במקומי כרב נחמן ט' אלמא עיקר עירוב צבילדן ומחשיכין על התחום
 ואלע"ג דלגבי עירוב עשירים הן דהא מציתמי יואלף על כך ויש להן פת אפ"ה שרי כי לית ליה שליח לערב ז' צבילדו: **מתני' נמי דיקא**. כרב נחמן
 דלר' יהודה במקום פלוני עשיר לא וכו' פליג אדר"מ במקומי הוא דפליג: **מי שאלא**. כל דהו והחזיק צדקן לעיר שמערבין שסמוכה לעירו
 לטוף ד' אלפים ויכול אדם לילך מו' ע"י עירוב: **והחזירו חברו**. דל"ל עת חמה הוא עת אינה הוא דללקמן (ג). **הוא מותר לילך**. למחר לאותה
 עיר אחרת וכל בני עירו אסורין: **שיש לו צ' פאים**. אחד צוה ואחד צוה והיה רוצה לילך לציתו שצביר אחרת מע"ש ולשצות שם בשצת ולא
 י"א מציתו אדעתא דקניית שציתה צבוק התחום ולחזור אלא אדעתא למיזל עד התם והחזירו חבירו: **איהו כיון דנפק לאורחא**. משום הליכה
 ממש ולא משום לערב צבילדו הוה ליה עני ויכול לומר שציתמי צבוק התחום ויסיים מקום היכיר לו שם. ופלוגתא דאמוראי היא לקמן (ס) איכא
 למ"ד דאפילו לא אמר נמי (י) כיון דאנן סהדי דהתם צעי למיזל כמאן דאמר דמי וע"כ צבילד אמר מידי עסקינן דהא דלא קתני ואמר שציתמי
 במקום פלוני ועוד מדפליג ר"מ עלה ואמר הרי זה חמר גמל ש"מ צבילד אמר שציתמי במקום פלוני עסקינן דהא ר"מ מודה צעני. וא"ת ר"מ
 עשיר חשיב ליה להאי דמשום דהחזיק צדקן פורתא לא משוי ליה עני א"כ דעשיר חשיב ליה ר"מ חמר גמל אמאי הא צביתו לא רצה לקנות
 דהא אמר שציתמי צבוק התחום ושם לא יכול דהא לאו עני הוא ולא יזו ממקומו מיציעי ליה אלא צבילד אמר עסקינן ור"מ נמי עני משוי
 ליה ומשום דלא אמר כלום מספקא ליה אי דעתו לקנות שציתה צבוק התחום או שמא חזר צו לגמרי מליכך למחר לאותה העיר ודעתו לקנות
 שציתה צביתו הלכך חמר גמל הוא: **הנך עשירים נינהו**. ואפילו אמרו שציתמו במקום פלוני אסור דאי לא אמרו פשיטא. אלמא כל במקום
 פלוני לר' יהודה עני אין עשיר לא ולהכי נקט יש לו צ' ציתמי דאי לא הוה ליה ציתא התם לא הוה אמרינן כי לא אמר כמאן דאמר דמי
 דלמלא קא דר ציה: הלכה כרבי יהודה. וכרב נחמן במקומי: הוה אפי' מארטיבנא. רגיל דאתי בכל שצת מארטיבנא לפומבדיתא
 והיה

(א) [לקמן ג.ג.] (ב) [שם].
 (א) [שם]. (ב) [שם]. (ג) [שם].
 (א) [שם]. (ב) [שם]. (ג) [שם].

הגהות הב"ח

(א) גבי ר' מאיר (ואהיבא)
 חז"מ וי"ג גירסת רש"י
 ואהיבא: (ב) רש"י ד"ה
 ומחשיכין וכו' דהיינו
 במקומי כרב נחמן
 ומחשיכין על התחום כו'
 ומינה אלמא עיקר עירוב
 צבילד נחמק: (ג) בא"ד כי
 לית ליה שליח לערב צפת
 יערב צבילדו: (ד) ד"ה
 איהו כיון וכו' איכא למאן
 דאמר דאפי' לא אמר נמי
 ועל כרחך ברבא אמר
 איהו מערב מידי
 עסקינן כיון דאמר סהדי
 דהתם בעי למיזל כמאן
 דאמר דמי חזא ללא
 קמי:

מוסף רש"י

מתני ליה ד' חייה בר
 אשי. ממני. אחד עני
 ואחד עשיר. צבילד
 לר' יהודה (ועל חו').

מוסף אילן או גדר

א. אמר שציתמי צעיקרו,
 דאמר שציתמי צעיקרו,
 מש"ה עני עשיר לא.
 חו' דלא נחא
 ליה להפריש מתני' דהוה
 שאמרו מיירי במכיר וכו'
 ובתנא הכי כתיב פלוגתא דר'
 מאיר ור' יהודה בשאני
 מכיר, ונחא ליה טפי
 למימר דהא נמי בשאני
 מכיר וסתם לן כרבי מאיר
 דסתם מתני' כותיה, והודו
 קאמר דהא דאמינא לך
 לאו דברי הכל היא אלא
 מחלוקת רבי מאיר ורבנן.
 קט"ב. ג. אליבא דר'
 יהודה שסובר שאפילו
 העשיר יכול לערב בלא
 רגל ולא פת במקום פלוני,
 מה זה ששינוי שאמרו
 להקל על העשיר לערב
 בפת. ט. שאינו יכול
 לערב צבילדו עד שילך
 שם, והקילו עליו שיוכל
 לערב בפת על ידי שלוחו.
 טז. ה. אלמא לאו
 במחזיק בדרך, אלא
 ביוצא לקנות שבתיה.
 טז"ג. ו. דמיירי שהוא
 חוזר בשעת קניית העירוב
 בין השמשות לתוך
 התחום הרבה כל כך שכל
 עירו נבלעת בתוך התחום.
 חו' ר"פ.
 תחתום. ט. לא קרי
 ליה עני. טז. ריט"ב.

מי שהוציא אוהו פרק רביעי עירובין

א) [לעיל מו. תפוסת ס.].
 ב) וני לניל לני: לה.
 ג) נמלה דא דא. א) [לעיל
 זא.]. ד) גי' ר"ל לה.
 ה) [לעיל נא.]. ו) [דף נא.].
 ז) נא: ד"ה ליה. ח) ר"ל
 מ"ו. ט) [ז"ל כי קשיל לריי
 וכו']. י) [לפי גירסת ר"ל
 שלשה דברי תוס' ד"ה לומר
 וד"ה ממאן ה"ב ניהא ליה.
 בעמוד ב' דה"ל].

גליון הש"ס

גמ' יש לו ד' אמות או
 לא. עין לקמן דף ס ע"ב
 תד"ה כאן שכלתה וכו':
 שם אפי' ה"ב ניהא ליה.
 עין לעיל דף לב ע"ב דף
 לה ע"א:

מוסף רש"י

הנותן את עירובי יש
 לו ד' אמות. לומר
 ארבע אמות שסביבו הו'
 לכו ממוקפות מחילתו, וי'
 הכי דהנותן את עירובו
 ציטת שמקטנו בתמוס
 ומקטנו מן לתמוס מילך
 את כולו וחוצה לו אלפים
 אמה, דהא כל בית כולו
 הוא בתוך תחומו,
 כדלמנין לקמן בבבלי
 מעבדן (סא). אפי' עיר
 גדולה מהלכן את כל
 קטנה כו' הא נמי כל ארבע
 אמות חו' לכו ציטת ומי'
 לאפיו מחו' לתמוס בתוך
 התמוס (עפ"י רב). הואיל
 ומנין לקטת שם שציתה
 יש לו ארבע אמות דהואיל
 והנהו ארבע אמות מיעילן
 בתמוס חו' לכו בתמוס
 (ועל"ה דה).

מוסף תוספות

א. אלמא נותן עירובו
 להחמיר היא. רש"י.
 ב. ומשום הא [דמיך
 חריבה] לא מפרין כלילן
 שיש להקל בכל נותני
 עירוב שלא יטרוהו ללכת
 שם, אבל אם איתא דבכל
 נותני עירוב אין להם ד'
 אמות הא היה ס"ד
 דחשיבא חומרא. רש"י.
 ג. בטלה לה חוקת הדין
 והיה הוא עשירי ושוב איני'
 יכול לומר שביחתי
 במקום פלוני. תוס' ר"י.
 ד. דרב יוסף מביירא ליה
 דאחרת טעם מירבא כוחו,
 דכשומר לו כך הוא
 מתיישב לגמרי מליך
 מחמת הקירות או מחמת
 החום. תוס' ר"י. ה. אבל
 החזירו מטעם זה לא קנה
 עירוב, דנתיישב לגמרי
 כדפירשית ולא עני הוא.
 ש. ו. והיינו יתר על כן
 דקאמר. ש. ז. [ד' פשטע
 לישנא דאפי' שמוחזר
 שהטעם הוא גמרי. ש.
 ח. ואפי' מירבא. ש.
 ט. אל. ע"כ היינו לרב
 יוסף ואלביא דר' יוסי בר'
 יהודה. ש. י. [ד' לרבה
 היינו יפ' ח. ש.

והיה יושב ערב שבת צנינו ואומר שציתי בלינתא מקום מסוים היה בין שני התחומין: מאי דעסך. דעשיר את ואמרת שציתי במקום פלוני: והא אמר רב נחמן. דלא שרי ר' יהודה אלא במקומי ומינא כותיה דרב נחמן לעיל: שבת. שקונה שציתה ברגליו יש לו ד' אמות לקניית בית לבד מאלפים לכל רוח: להחמיר הוא. דמפסקי ארבע אמות: בתנאי מי שאלא. מעירו לילך בעיר אחרת שמערבין בה שסמוכה לעירו בתוך ד' אלפים: הוא מותר לילך. ואע"פ שלא אמר כלום כדפירשתי לעיל דכיון שיש לו לשם צית ודאי לא עקר דעתו מהליכתו ומתכוון לקנות שציתה צוקף התמוס והו' כעני האומר שציתי במקום פלוני וקנה דלא עני הוא דהחזיק בדרך ולרבי מאיר ודאי עני הוא ואי אמר הו' קני אכל השתא דיכול היה לערב ולומר שציתי במקום פלוני ולא אמר מספקא לן אי הוה דעתו לקנות שציתה צוקף התמוס או ציטת והרי שציתה צוקף התמוס קנה ומסוקף התמוס נמי לא קנה אלפים לנד עיר האחרת שמה לא קנה שציתה כאן כי אם ציטת: גמ' טינא נמי פסי. דכשיש לו ב' ציטים וצייניהן שני תחומי שבת עסקינן: כיון שהחזיק בדרך קנה עירוב. אף אם לא אמר שציתי צוקף התמוס וחזר: יתר על כן. אפילו לא החזיק בדרך אלא אמר לאלא והחזירו חזרו ואמר לין פה: לומר כ"ע לא פליגי דלריי. שיאמר לו חזרו לין פה דקדמתי דהשתא צד' יהודה והחזירו חזרו דהשתא ודאי ישמע לנייה וחמה הוא דהדר ציה ודעמיה למקני שציתה צוקף התמוס ואע"פ שלא אמר אכל אם חזר מעמנו איכא למימר נמלך ולא קנה שציתה לשם דאפילו גלוי דעתא ליכא והרי הוא כצני עירו: כי פליגי להחזיק. והיינו

האי דהק"ה החמיר הוא. ואם תאמר תשיקו ליה לשמואל דקוף כינך מעבדן [לקמן דף סא]: דאמר שבת בעיר חריבה לרבנן מהלך את כולה וחוצה לה אלפים אמר הניח עירובו בעיר חריבה אין לו ממקומו אלא אלפים אמה^א וי"ל מכל מקום צסתמא כי אורחיה כשאין נותן עירובו בעיר חריבה הו' להקל: לומר כ"ע פליגי דצריך. פי' ר"ת לומר עת חמה הוא ועת זנייה הוא דכיון שהחזירו מטעם זה אם כן כיון דעמו לילך כשעשור חמה זנייה ולא יאל מתורת עני אכל אם צלל טעם החזירו אם כן לגמרי נתיישב מליך ואלא מתורת עני אע"פ שהחזיק בדרך^ב ורב יוסף אמר להחזיק כולי עלמא לא פליגי דלריי כי פליגי לומר דקצר רב יוסף כיון שמתנת חמה זנייה הוא חזר אם כן נתיישב לגמרי מליך^ג ולא קנה העירוב לרבי יהודה אלא כשחזר צלל טעם^ד יתר על כן אמר ר' יוסי דאפילו הכי קנה עירוב^ה והוה ליה לרב יוסף למנקט כי פליגי צאומר אלא נקט צמילתיה דרב יוסף לומר אגב מילתיה דרבה ודייק רב יוסף מדלל החזיר ר' יהודה עת זנייה ועת חמה ורבי יוסי הזכיר:

במאן אזלא הא דאמר עזרא. אף על פי שמוחזר מוחזק כמאן כרב יוסף ואליבא דרבי יוסי. מלשון אע"פ דייק^א לחזר מחמת חמה זנייה^ב ולא קנה עירוב לרבי יהודה^ג וכרבה לא אמר דלכ"ע צני רבה שיאמר עת זנייה הוא ואי דאמר עת זנייה לא שייך לשון אע"פ ופי' זה לחוק ופי' אחרון דרש"י נראה לר"י עיקר: כמאן

לומר כמאן אזלא הא דאמר עזרא. אף על פי שמוחזר מוחזק כמאן כרב יוסף ואליבא דרבי יוסי. מלשון אע"פ דייק^א לחזר מחמת חמה זנייה^ב ולא קנה עירוב לרבי יהודה^ג וכרבה לא אמר דלכ"ע צני רבה שיאמר עת זנייה הוא ואי דאמר עת זנייה לא שייך לשון אע"פ ופי' זה לחוק ופי' אחרון דרש"י נראה לר"י עיקר: כמאן

לומר כמאן אזלא הא דאמר עזרא. אף על פי שמוחזר מוחזק כמאן כרב יוסף ואליבא דרבי יוסי. מלשון אע"פ דייק^א לחזר מחמת חמה זנייה^ב ולא קנה עירוב לרבי יהודה^ג וכרבה לא אמר דלכ"ע צני רבה שיאמר עת זנייה הוא ואי דאמר עת זנייה לא שייך לשון אע"פ ופי' זה לחוק ופי' אחרון דרש"י נראה לר"י עיקר: כמאן

לומר כמאן אזלא הא דאמר עזרא. אף על פי שמוחזר מוחזק כמאן כרב יוסף ואליבא דרבי יוסי. מלשון אע"פ דייק^א לחזר מחמת חמה זנייה^ב ולא קנה עירוב לרבי יהודה^ג וכרבה לא אמר דלכ"ע צני רבה שיאמר עת זנייה הוא ואי דאמר עת זנייה לא שייך לשון אע"פ ופי' זה לחוק ופי' אחרון דרש"י נראה לר"י עיקר: כמאן

לומר כמאן אזלא הא דאמר עזרא. אף על פי שמוחזר מוחזק כמאן כרב יוסף ואליבא דרבי יוסי. מלשון אע"פ דייק^א לחזר מחמת חמה זנייה^ב ולא קנה עירוב לרבי יהודה^ג וכרבה לא אמר דלכ"ע צני רבה שיאמר עת זנייה הוא ואי דאמר עת זנייה לא שייך לשון אע"פ ופי' זה לחוק ופי' אחרון דרש"י נראה לר"י עיקר: כמאן

לומר כמאן אזלא הא דאמר עזרא. אף על פי שמוחזר מוחזק כמאן כרב יוסף ואליבא דרבי יוסי. מלשון אע"פ דייק^א לחזר מחמת חמה זנייה^ב ולא קנה עירוב לרבי יהודה^ג וכרבה לא אמר דלכ"ע צני רבה שיאמר עת זנייה הוא ואי דאמר עת זנייה לא שייך לשון אע"פ ופי' זה לחוק ופי' אחרון דרש"י נראה לר"י עיקר: כמאן

לומר כמאן אזלא הא דאמר עזרא. אף על פי שמוחזר מוחזק כמאן כרב יוסף ואליבא דרבי יוסי. מלשון אע"פ דייק^א לחזר מחמת חמה זנייה^ב ולא קנה עירוב לרבי יהודה^ג וכרבה לא אמר דלכ"ע צני רבה שיאמר עת זנייה הוא ואי דאמר עת זנייה לא שייך לשון אע"פ ופי' זה לחוק ופי' אחרון דרש"י נראה לר"י עיקר: כמאן

לומר כמאן אזלא הא דאמר עזרא. אף על פי שמוחזר מוחזק כמאן כרב יוסף ואליבא דרבי יוסי. מלשון אע"פ דייק^א לחזר מחמת חמה זנייה^ב ולא קנה עירוב לרבי יהודה^ג וכרבה לא אמר דלכ"ע צני רבה שיאמר עת זנייה הוא ואי דאמר עת זנייה לא שייך לשון אע"פ ופי' זה לחוק ופי' אחרון דרש"י נראה לר"י עיקר: כמאן

לומר כמאן אזלא הא דאמר עזרא. אף על פי שמוחזר מוחזק כמאן כרב יוסף ואליבא דרבי יוסי. מלשון אע"פ דייק^א לחזר מחמת חמה זנייה^ב ולא קנה עירוב לרבי יהודה^ג וכרבה לא אמר דלכ"ע צני רבה שיאמר עת זנייה הוא ואי דאמר עת זנייה לא שייך לשון אע"פ ופי' זה לחוק ופי' אחרון דרש"י נראה לר"י עיקר: כמאן

אם א מיי פ"ו מהל' עירובין הלכה ח טור ש"ע א"ח סי' מי טעוף ג: ע ב ג מיי שם טור ש"ע שם טעוף ה:

רבינו חננאל

ואמר שביחתי במתא פלוני, א"ל אביי כמאן כרב חסדא דאמר מחלוקת במקום פלוני ור' יהוד' מתי. והא רב נחמן [פליג] עליה ותניא כותיה. א"ל הירי כו. אמר רמי בר חמא הו' אמר שבת יש לו ד' אמות. פי' ה' המניח עירובו יש לו ד' אמות אי לא. ופשיט רבא דיש לו, מיתניא ר' אמר לערב בתני. כלומר להניח עירוב בפת אלא להקל על העשירי. מכלל שזה היה שוין. וא' אמרת המניח עירוב אין לו ד' אמות הא להקל הוא, להחמיר הוא, שחרי הפסיד ד' אמות. אלא שפס מני' יש לו. ורמי בר חמא סבר הא ניהא ליה דלא ניטרה. מתיניא מי שיעא לילך לעירוב לוי שני בתוים וביניהן שני תחומי שבת כיון שהחזיק בדרך קנה עירוב במקום שסיים שביחתי, דברי ר' יהוד'. יתר על כן א' ר' יוסי ב"ר יהודה אפי' מצאו חבירו וא' לין פה פת חמה או עת צינה הוא, למחר משכים והולך. אמר רבה אם החזיק שצריך לומר שביחתי במקום פלוני כולי עלמי לא פליגי דצריך. דכיון דהתא אויל באורחא אפי' שהחזיק צריך לומר. כי פליגי במי שאמר שביחתי במקום פלוני אם צריך להחזיק, ר' יהודה א' צריך. ר' יוסי ב"ר יהודה אומר אינו צריך. ורב יוסף אמר האומר שביחתי במקום פלוני שצריך נמי להחזיק כולי עלמי לא פליגי דצריך. דכיון דהתא אויל באורחא אפי' שהחזיק צריך לומר. כי פליגי דודאי צריך לומר נמי שביחתי במקום פלוני אי לא, ר' יהוד' א' צריך, ר' יוסי ב"ר יהוד' א' כיון שהחזיק בדרך אפי' שלא אמר שביחתי במקום פלוני קנה שביחתי במקום. ואסיקנא כרב יוסף. דרב יהודה בר אישתיא איתי לרב נתן בר הושעיא כלכלה דפירי, כי קאזיל שבקיה עד דנחית לדרגא והחזיק להוליכה. א"ל בית הקדש זיל דרוב

א) נראה דמסר כאן וי"ל פי שנת מי שקנה שציתה ברגליו יש לו ד"ה אלפים לבל רת.